

AKORDY VÁŠNĚ

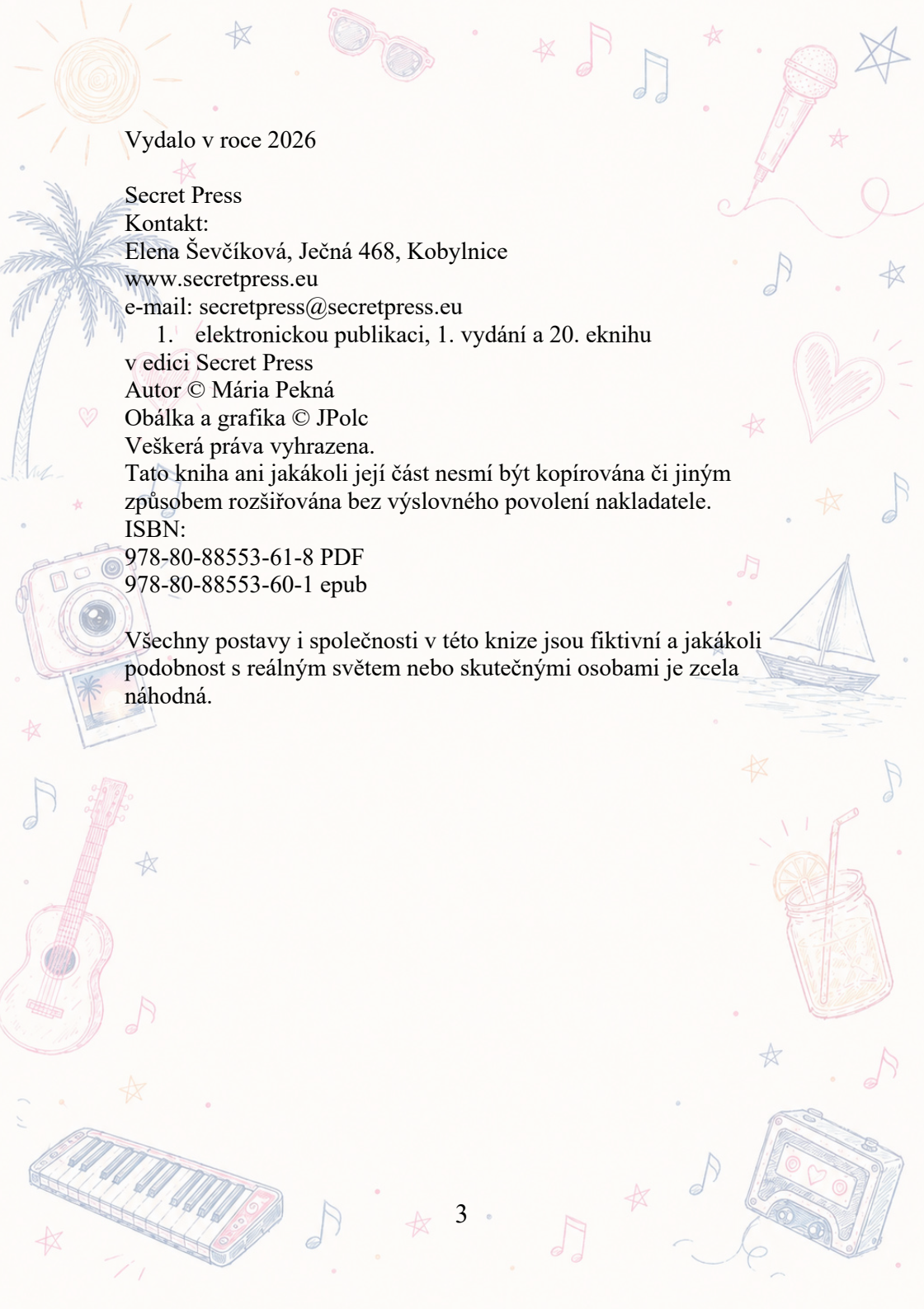
MÁRIA PEKNÁ

Akordy vášně

Mária Pecná

Úspěch je vrtkavý, ale charakter je stálý.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 20. knihu
v edici Secret Press

Autor © Mária Pecná

Obálka a grafika © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

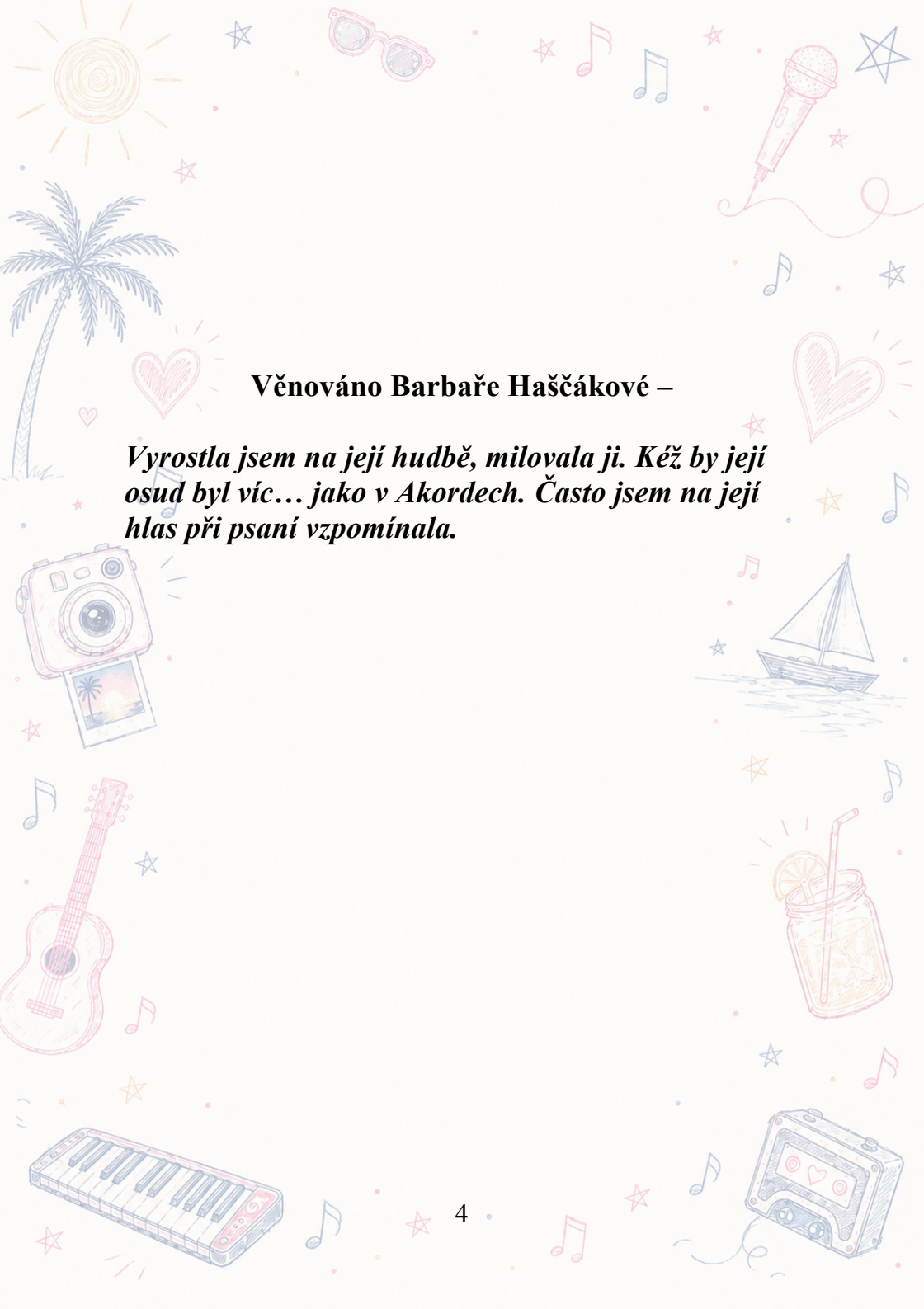
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-61-8 PDF

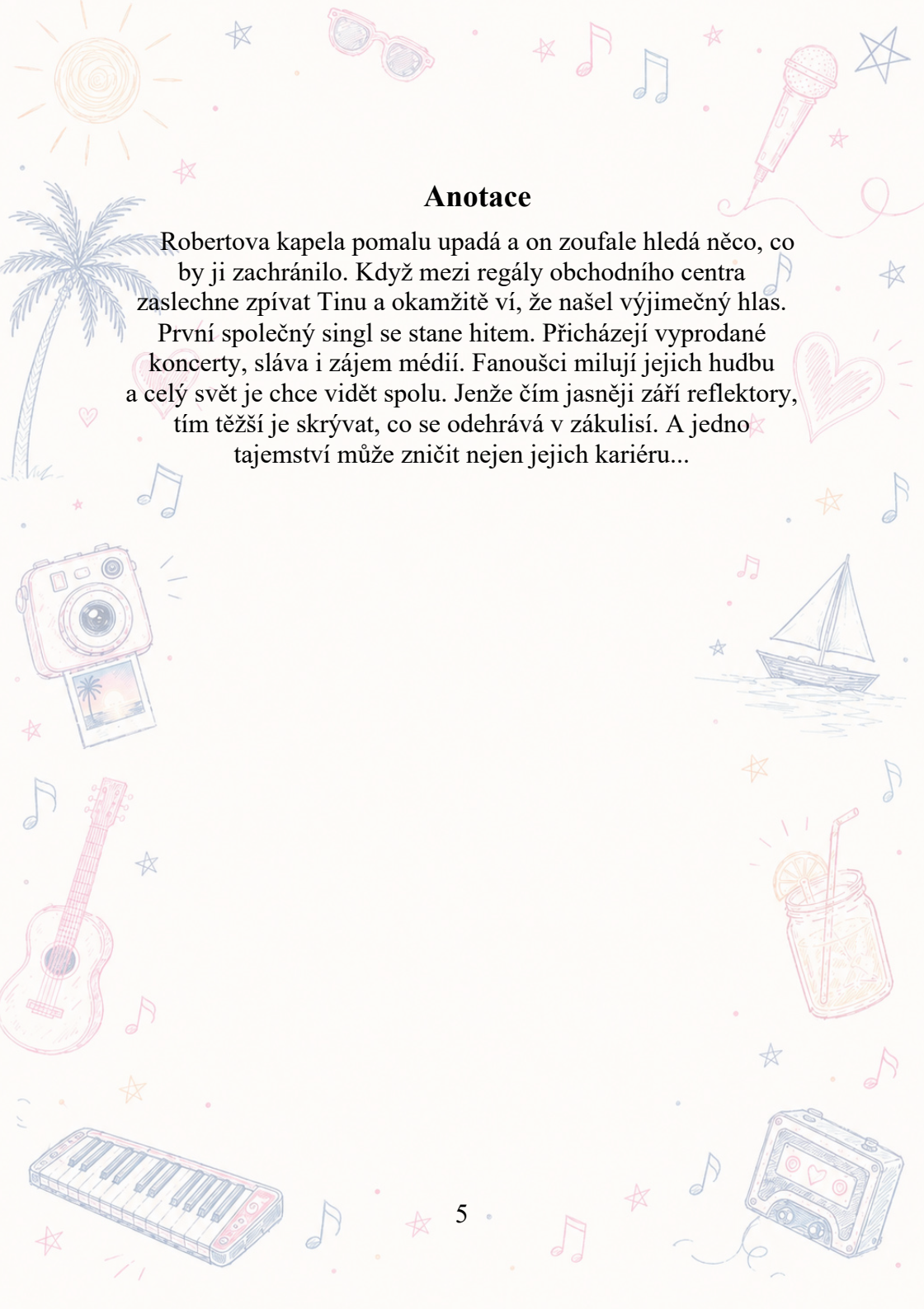
978-80-88553-60-1 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli
podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela
náhodná.

Věnováno Barbaře Haščákové –

Vyrostla jsem na její hudbě, milovala ji. Kéž by její osud byl víc... jako v Akordech. Často jsem na její hlas při psaní vzpomínala.

Anotace

Robertova kapela pomalu upadá a on zoufale hledá něco, co by ji zachránilo. Když mezi regály obchodního centra zaslechne zpívat Tinu a okamžitě ví, že našel výjimečný hlas.

První společný singl se stane hitem. Přicházejí vyprodané koncerty, sláva i zájem médií. Fanoušci milují jejich hudbu a celý svět je chce vidět spolu. Jenže čím jasněji září reflektory, tím těžší je skrývat, co se odehrává v zákulisí. A jedno tajemství může zničit nejen jejich kariéru...

Playlist

Akordy Vášně – Robert a Tina

Když přijde láska – MC Erik a Barbara

Make You Feel My Love – Adele

Robert a Tina – Stíny Skla

Perfect – Ed Sheeran

Lover – Taylor Swift

Because You Loved Me – Céline Dion

All of Me – John Legend

Ocean Eyes – Billie Eilish

Falling – Harry Styles

Someone You Loved – Lewis Capaldi

Señorita – Shawn Mendes & Camila Cabello –

I Like Me Better – Lauv

The Song About Us – Barbara

Objetí – Robert a Tina

Kapitola 1: Tři akordy od konce

ROBERT

Zase jsme stáli před klubem *Das Riff*, kde nás před dvěma lety vítala fronta až za roh. Ten večer tam bylo šest lidí. I s barmanem.

Sbalil jsem kytaru do futrálu a kopl do prázdného kelímku. Ozvalo se to hlasitěji než celý potlesk před deseti minutami.

„To bylo... intimní,“ nadhodil Thomas, náš bubeník, co mu jeho stíhačka ještě před koncertem snad třikrát volala. Prý jestli si vzal léky na alergii a jestli jsme už vyložili aparaturu, ale podle mě šlo jen o alibi. Vsadil bych se, že mu teď píše, ať nespí na podlaže, protože bude mít ráno kruhy pod očima.

„Intimní je, když ti do postele vleze holka,“ uchechtl se Denis. Ten hraje na basu, ale jinak je hlavně flákač a profesionální lamač dívčích srdcí. Půlku zkoušek prospal a na koncert dorazil pět minut po začátku, protože „*potkal kámošku*“.

Zvukař už mu ani pořádně nenastavil zvuk. Jen mávnul rukou a zdůraznil: „Hlavně ať stojí na značce.“ Bylo docela vtipné ho sledovat, jak tam stál. *Víc života měla i lepicí páska pod jeho nohama...*

„Kluci, serte na to,“ vyhrknul jsem a cítil, jak mi na zádech schne propocené tričko. „Šest lidí je šest lidí. A jeden z nich si koupil naše CD. Z roku 2023.“

Denis se zazubil.

„Jo, babča v první řadě. Myslela, že jsme revival Beatles.“

Představení naší kapely The Bastards v plné polní. Mně bylo šestadvacet, hrál jsem na kytaru, zpíval a nafasoval i neoficiální funkci toho, co tomu pořád věří. Thomas byl o rok starší, nejradši by už teď učil hudebku, splácel hypotéku a se Sabinou nasekal děti aspoň na fotbalové družstvo. Denisovi bylo

pětadvacet. Typickéj frajer, kterej by nejradši nedělal nic a užíval si všechny holky světa.

Problém byl, že já jsem nás chtěl vidět na stadionech. Thomas snil o dětské postýlce z IKEA. A Denis... tomu stačilo zrcadlo nad postelí.

Vlastně bychom si mohli říkat Nescafé. Tři v jednom. Každěj jinej, ale dohromady jsme nějak fungovali. Já byl to kafe, co nás pořád drželo na nohou, protože jsem tomu snu prostě pořád věřil. I když poslední dobou chutnalo čím dál hůř.

„Tak co, šéfe? Zasíláme demo do rádií, nebo už rovnou píšeš inzerát na basáky?“ strčil do mě Thomas, když jsme házeli kombo do naší rozhrkané dodávky.

„Necháš toho,“ zavrčel jsem, ale bez vzteku. Na Thomase se nedalo zlobit. Byl to ten typ, co ti ve tři ráno pomůže odtlačit auto, ačkoliv mu Sabina doma stoprocentně udělá scénu.

Denis si zapálil cigo a vyfoukl kouř směrem k Dunaji.

„Tak navrhní něco lepšího. Nebo drž zobák a hraj,“ oponoval.

„Klid, lidi, zítra máme další štaci v klubu na druhé straně okruhu. Třeba tam bude někdo, kdo nemá v uších špunty,“ zasmál se Denis, i když v očích měl jen prázdnotu.

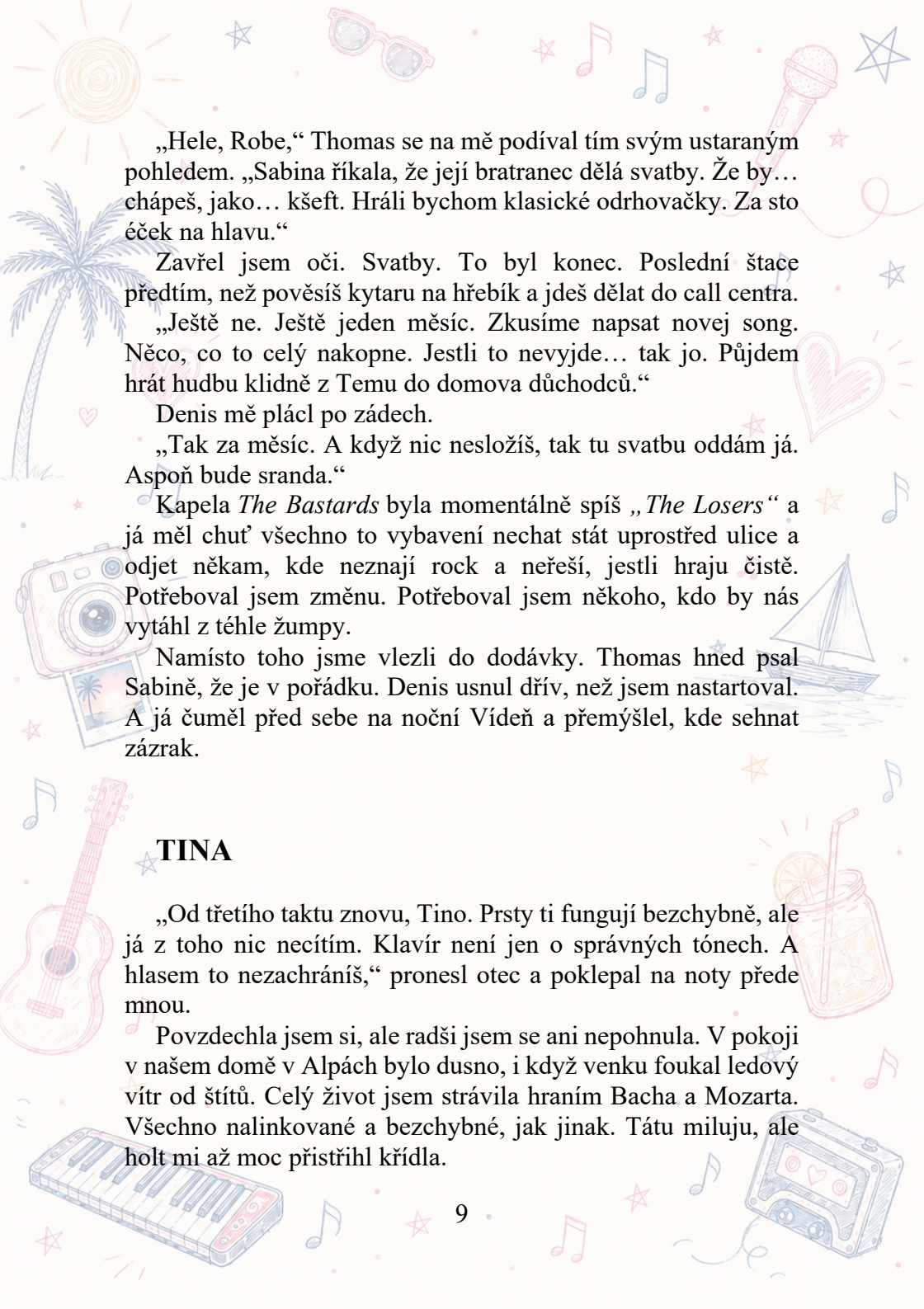
„Já říkám, že nám chybí vibe. Něco svěžího, možná nějaká kočka s hlasem, co by zvedla ty naše uspávače hadů,“ nadhodil jsem a otráveně protočil oči. Tenhle nápad jsem už zmínil několikrát a pokaždé ho kluci sestřelili. Ženskou do kapely prostě nechtěli.

„Jasně. Zajdu zítra do Billy a koupím jednu v akci. Už vidím ty nechápavé výrazy, když řeknu: Dvě kila zpěvaček, prosím,“ oponoval Denis.

Přesně takovou reakci jsem čekal.

„Ne, ženský jsou zlo,“ uzavřel diskusi Thomas.

Docházely mi nápady, docházely mi síly a hlavně nám ubývali lidi. Hráli jsme pořád ty samé tři kluby dokola. Vídeň nás měla přečtené. Byli jsme ten letní hit z předminulého roku, co už nikdo nechtěl pouštět.

„Hele, Robe,“ Thomas se na mě podíval tím svým ustaraným pohledem. „Sabina říkala, že její bratranec dělá svatby. Že by... chápeš, jako... kšeft. Hráli bychom klasické odrhovačky. Za sto éček na hlavu.“

Zavřel jsem oči. Svatby. To byl konec. Poslední štace předtím, než pověsíš kytaru na hřebík a jdeš dělat do call centra.

„Ještě ne. Ještě jeden měsíc. Zkusíme napsat novej song. Něco, co to celý nakopne. Jestli to nevyjde... tak jo. Půjdem hrát hudbu klidně z Temu do domova důchodců.“

Denis mě plácl po zádech.

„Tak za měsíc. A když nic nesložíš, tak tu svatbu oddám já. Aspoň bude sranda.“

Kapela *The Bastards* byla momentálně spíš „*The Losers*“ a já měl chuť všechno to vybavení nechat stát uprostřed ulice a odjet někam, kde neznají rock a neřeší, jestli hraju čistě. Potřeboval jsem změnu. Potřeboval jsem někoho, kdo by nás vytáhl z téhle žumpy.

Namísto toho jsme vlezli do dodávky. Thomas hned psal Sabině, že je v pořádku. Denis usnul dřív, než jsem nastartoval. A já čuměl před sebe na noční Vídeň a přemýšlel, kde sehnat zázrak.

TINA

„Od třetího taktu znovu, Tino. Prsty ti fungují bezchybně, ale já z toho nic necítím. Klavír není jen o správných tónech. A hlasem to nezachráníš,“ pronesl otec a poklepal na noty přede mnou.

Povzdechla jsem si, ale radši jsem se ani nepohnula. V pokoji v našem domě v Alpách bylo dusno, i když venku foukal ledový vítr od štítů. Celý život jsem strávila hraním Bacha a Mozarta. Všechno nalinkované a bezchybné, jak jinak. Tátu miluju, ale holt mi až moc přistříhl křídla.

„Stačí, tati. Dneska už nemůžu. Musím se sbalit.“

Otec se na mě podíval přes obroučky brýlí. „Vídeň není jen nákupní centrum, Tino. Je to město neřestí. Vím, že jsi ta rozumnější, tak dohlédni na to, ať se Sophie neztratí v pochybných podnicích.“

Jo, jasně. Vyrůstat po boku táty na vozíku, co je zároveň učitel hudby, mi automaticky nalepilo na čelo cedulku „ta zodpovědná“. Jenže čím víc se mě snažil držet v bezpečí, tím větší chuť jsem měla aspoň jednou udělat něco, co by ho pořádně zvedlo ze židle. Obrazně, samozřejmě.

„Sophie je moje nejlepší kamarádka, ne moje dítě. Postará se o sebe a já taky,“ odsekla jsem.

Těšila jsem se na ten výlet víc, než jsem byla schopná přiznat. Poprvé bez dozoru a v hlavním městě. Žádné lekce hudby, žádné přísné pohledy nebo očekávání. Chtěla jsem si jen koupit něco, co není z babiččina šatníku, projít si obchody na Mariahilfer StraÙe a možná – jen možná – se ztratit v davu, kde nikdo neví, kdo je „*dcera váženého pana profesora*“.

Když jsem večer balila kufr, do ruky se mi dostalo staré tričko s potiskem kapely, které jsem si koupila tajně na internetu. Schovala jsem ho dospod kufru. Vídeň na mě čekala a já tentokrát nechtěla jen poslušně projít obchody a vrátit se v deset do hostelu. Chtěla jsem aspoň jednou udělat něco, o čem tátovi radši nikdy neřeknu.

Kapitola 2: Složenky nečekají

ROBERT

V bytě na okraji Vídně bylo k zalknutí. Denis se rozvalil na gauči, v puse žvýkal třetího gumového medvídku a tvářil se jako vládce vesmíru. Thomas se u okna snažil rozmotat spacák, přičemž se neustále motal do Denisových ponožek, co se válely všude.

„Denisi, sakra, ty seš takovej bordelář, fakt spolubydlíci na hovno,“ kopnul jsem do hromady oblečení, co mi bránila v cestě ke kuchyňce. „Mám chodit po rukou, nebo se tu mám proklestit mačetou?“

„Robert zase řeší hygienu,“ zasmál se Denis a vyplivl kus gumového medvídku na stůl. „Měl bys víc pít, Roberte. Pak ti bude jedno, po čem šlapeš. Vnímání reality se ti krásně rozostří.“

Thomas vykoukl ze spacáku, vlasy měl rozčuchané do všech stran a zívł.

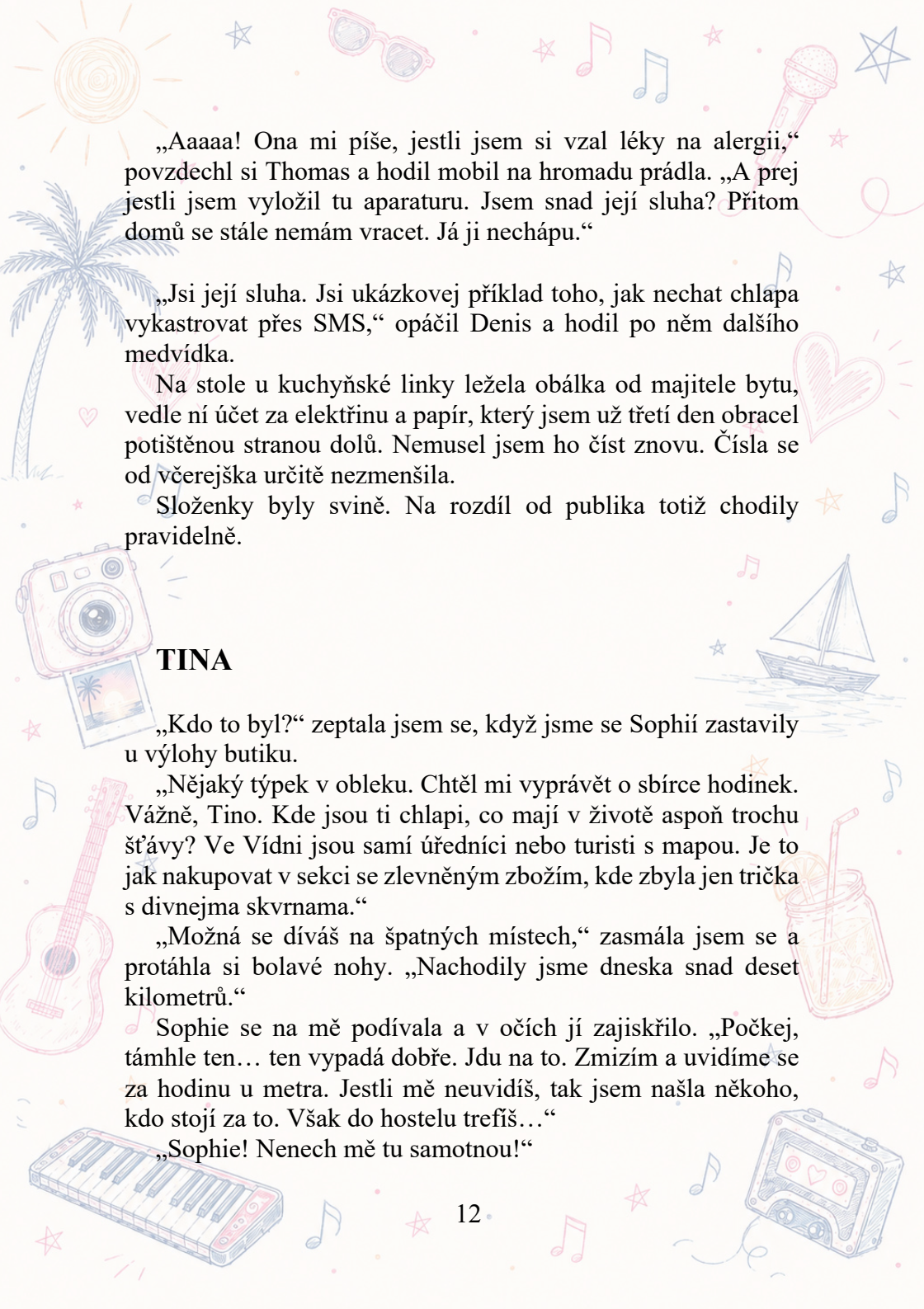
Thomas se u nás objevil někdy po půlnoci se spacákem pod paží. Po koncertě se ještě stávil doma a se Sabinou se během deseti minut stihli pohádat tak důkladně, že ho zase vyhodila.

„Sabina mě vyhodila. Zase. Vadí jí, že jsem neperspektivní a nenosím velký prachy. Prý hřeším proti hudbě, nebo co, takže kluci, asi u vás zůstanu trochu dýl. Budete tu mít pro mě místo, nebo si mám hledat azyl v dodávce?“

„Tady? Thomasi, podívej se kolem. Denis má na podlaze vlastní ekosystém, ve kterém by se daly pěstovat žampiony. Samozřejmě tu zůstaň, ale varování ti dám raději i písemně.“

Upřímně bych byl radši, kdyby jim to se Sabinou konečně přestalo klapat úplně. Jednou jsem Thomasovi řekl, co si o jejich vztahu myslím, a celé se to obrátilo proti mně. Od té doby jsem držel hubu.

V tu chvíli Thomasovi zavibroval mobil. Na displeji jsem zahlédl: *Sabina – 13 nepříjatých hovorů.*

„Aaaaa! Ona mi píše, jestli jsem si vzal léky na alergii,“ povzdechl si Thomas a hodil mobil na hromadu prádla. „A prej jestli jsem vyložil tu aparaturu. Jsem snad její sluha? Přitom domů se stále nemám vracet. Já ji nechápu.“

„Jsi její sluha. Jsi ukázkovej příklad toho, jak nechat chlapa vykastrovat přes SMS,“ opáčil Denis a hodil po něm dalšího medvídku.

Na stole u kuchyňské linky ležela obálka od majitele bytu, vedle ní účet za elektřinu a papír, který jsem už třetí den obracel potištěnou stranou dolů. Nemusel jsem ho číst znovu. Čísla se od včerejška určitě nezmenšila.

Složenky byly svině. Na rozdíl od publika totiž chodily pravidelně.

TINA

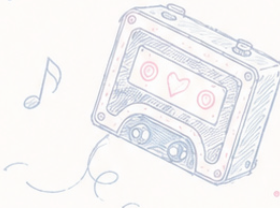
„Kdo to byl?“ zeptala jsem se, když jsme se Sophií zastavily u výlohy butiků.

„Nějaký týpek v obleku. Chtěl mi vyprávět o sbírce hodinek. Vážně, Tino. Kde jsou ti chlapi, co mají v životě aspoň trochu šťávy? Ve Vídni jsou samí úředníci nebo turisté s mapou. Je to jak nakupovat v sekci se zlevněným zbožím, kde zbyla jen trička s divnejma skvrnama.“

„Možná se díváš na špatných místech,“ zasmála jsem se a protáhla si bolavé nohy. „Nachodily jsme dneska snad deset kilometrů.“

Sophie se na mě podívala a v očích jí zajiskřilo. „Počkej, támhle ten... ten vypadá dobře. Jdu na to. Zmizím a uvidíme se za hodinu u metra. Jestli mě neuvidíš, tak jsem našla někoho, kdo stojí za to. Však do hostelu trefíš...“

„Sophie! Nenech mě tu samotnou!“

Ale byla pryč. V davu lidí se ztratila během vteřiny. Zase mě nechala, jako vždycky. Potřebovala jsem stín a klid.

Zalezla jsem do nejbližšího elektra. Chlad uvnitř mi osvěžil obličej. Nasadila jsem si sluchátka, vytáhla telefon a pustila si jednoduchý podklad, který jsem si před pár dny nahrála. Melodii jsem k němu skládala už několik týdnů. Potřebovala jsem ji dostat ven. Zapomněla jsem na tátu, na jeho přísná pravidla, na to, že „*showbyznys a život po klubech nejsou pro slušnou holku*“.

Začala jsem si pobrukovat a pak snad i nevědomky přidala na hlasitosti. Zpívala jsem si, jen tak pro sebe, do rytmu. V uličce s gramofony jsem si připadala jako jediný člověk na světě.

A pak jsem ucítila, že mě někdo pozoruje.

ROBERT

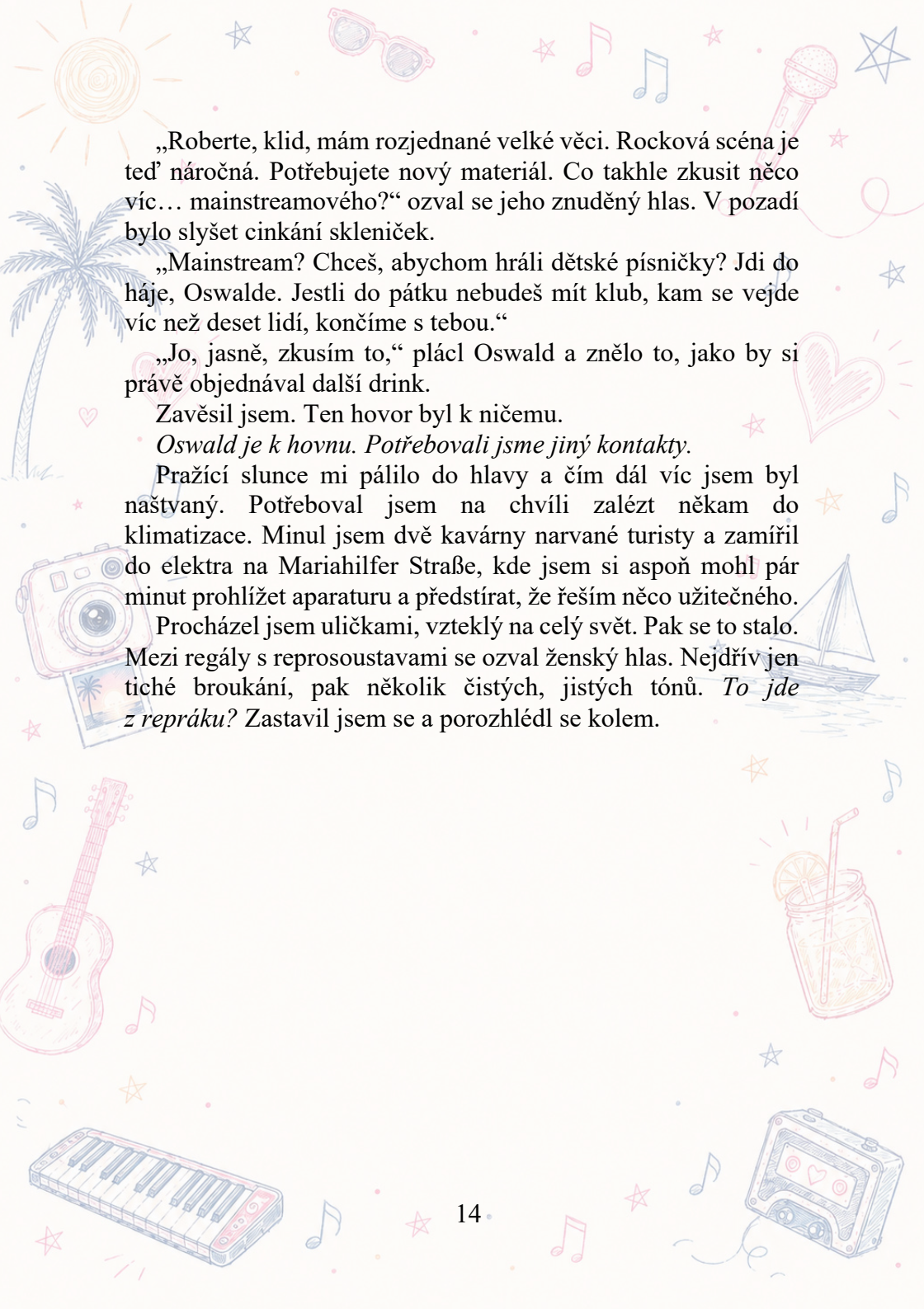
Ráno jsem to nevydržel. Naše Nescafé potřebovalo zalít vodou. Thomas cukroval se Sabinou, Denise by neprobrala ani káva a já...

„Mám toho dost. Jdu pryč. Musím vymyslet, jak tenhle klubovej cirkus změním v něco, za co lidi zaplatí víc než pivo na baru. Jestli budeme hrát dál tyhle sračky, tak za měsíc končíme. Definitivně,“ bouchnul jsem do stolu.

Popadl jsem klíče a práskl dveřmi.

Vídeňské vedro mě udeřilo do obličeje, jakmile jsem vyšel na ulici. Asfalt se pod botami lepil. Vytáhl jsem telefon a vytočil Oswalda, našeho manažera. Byl to člověk, co měl „*kontakty*“ v hudebním průmyslu, ale doteď nám domluvil maximálně hraní v zaplivaných sklepech, kde bylo víc plísně než lidí.

„Oswalde, co ty nabídky? Hrajeme pro barmana a uklízeče. To je tvoje představa úspěchu?“ vyjel jsem na něj hned, jak to zvedl.

„Roberte, klid, mám rozjednané velké věci. Rocková scéna je teď náročná. Potřebujete nový materiál. Co takhle zkusit něco víc... mainstreamového?“ ozval se jeho znuděný hlas. V pozadí bylo slyšet cinkání skleniček.

„Mainstream? Chceš, abychom hráli dětské písničky? Jdi do háje, Oswalde. Jestli do pátku nebudeš mít klub, kam se vejde víc než deset lidí, končíme s tebou.“

„Jo, jasně, zkusím to,“ plácl Oswald a znělo to, jako by si právě objednával další drink.

Zavěsil jsem. Ten hovor byl k ničemu.

Oswald je k hovnu. Potřebovali jsme jiný kontakty.

Pražící slunce mi pánilo do hlavy a čím dál víc jsem byl naštvaný. Potřeboval jsem na chvíli zalézt někam do klimatizace. Minul jsem dvě kavárny narvané turisty a zamířil do elektra na Mariahilfer StraÙe, kde jsem si aspoň mohl pár minut prohlížet aparaturu a předstírat, že řeším něco užitečného.

Procházel jsem uličkami, vztekly na celý svět. Pak se to stalo. Mezi regály s reprosoustavami se ozval ženský hlas. Nejdřív jen tiché broukání, pak několik čistých, jistých tónů. *To jde z repráku?* Zastavil jsem se a porozhlédl se kolem.

Kapitola 3: Úchyl z oddělení audia

TINA

Někdo se díval.

Přestala jsem si pobrukovat. Zůstala jsem stát v uličce mezi regály s gramofony a doufala, že když se nepohnu, dotyčný ztratí zájem. Pomalý nádech. Pohlédla jsem do odrazu v prosklené vitrině s vinyly.

Za mnou stál chlap. Rozcuchané vlasy, černé tričko, co už něco zažilo, a výraz člověka, co právě našel svatý grál nebo ukradenou peněženku. Díval se přímo na mě. Ztuhla jsem. Vídeň je město neřestí, říkal táta, a jeho varování mi okamžitě naskočilo v hlavě. Já, husa, se tu nechám lovit v obchodě s elektronikou? Ne, nejsem Sophie.

Tohle nebyl ten typ, co si kupuje nový kabel k televizi. Tohle byl přesně ten typ stalkera, co sleduje ženskou tři bloky, jen aby zjistil, kde bydlí. Žaludek se mi stáhl do uzlíku. Popadla jsem tašku pevněji a vyrazila směrem k východu. *Ignoruj ho. Prostě projdi kolem.*

„Hej,“ ozvalo se za mnou.

Přidala jsem do kroku. Klapání jeho bot po linoleu se drželo těsně za mnou.

„*Dělá si srandu? Jsem v obchodě plném lidí. Tohle si přece nedovolí.*“

„Slečno! Počkejte!“

Zastavila jsem se u regálu s repráky a otočila se. *Musím vypadat rozhodně. Žádné ustrašené děvčátko z hor.* Přejela jsem ho pohledem, jako by byl skvrnou na koberci, kterou chci přehlédnout.

„Mám volat ochranku, nebo vám jenom dojdou argumenty, proč mě obtěžovat?“ vyhrkla jsem.

Zastavil se. Vypadal... překvapeně? Asi čekal úsměv a namísto toho dostal slovní facku.

„Cože? Ne, já...“ Ukázal prstem směrem k uličce s gramofony. „Slyšel jsem vás zpívat. Máte... ten hlas. Hledám někoho, kdo nezní ohraně.“

„Jasně,“ odsekla jsem. Tohle byla ta nejotřepanější balicí hláška, jakou jsem kdy slyšela. „A já jsem královna Alžběta. Zkuste to na někoho, kdo nemá v telefonu nastavenou rychlou volbu na policii. Hezký den.“

Otočila jsem se na patě a vyrazila ke dveřím. Cítila jsem jeho pohled na lopatkách. Nebyl to ten nepříjemný, lepkavý pocit. Bylo v tom něco jiného. *Frustrace? Zoufalství?*

Neohlédla jsem se. Venkovní horko mě praštilo do obličeje, ale pokračovala jsem dál. Musela jsem se dostat co nejdál.

ROBERT

Stál jsem tam jako idiot. V ruce jsem držel klíče od dodávky, které jsem v tom zmatku vyndal z kapsy, a zíral na prosklené dveře, kterými právě zmizela.

„Královna Alžběta,“ zamumlal jsem. *Ty seš debil. Už neumíš oslovit ani pěknou ženskou. Člověk jednou v životě narazí na hlas, kvůli kterému se zastaví uprostřed elektra, a zvládne jeho majitelku během třiceti vteřin přesvědčit, že by měla zavolat policajty.*

Fajn, takže tohle je moje nová realita. Najdu talent, co zní prostě andělsky, a ona si myslí, že jsem regulérní stalker. Skvělý. Denis by se mi smál týden v kuse, kdyby tohle viděl. A Thomas by mi kázal o tom, že se má přistupovat k ženám „s respektem a květinou“.

Květinou. V elektru.

Ušklibl jsem se. Měla kuráž, jen co je pravda. Ten pohled, kterým mě zpražila, nebyl hraný. Opravdu si myslela, že ji balím. Jako kdybych měl v tuhle chvíli čas a energii na nějaké

„Ahoj, nechceš se někde najíst? Nebo si zašukat?“ Ne, tohle jsem podělal.

Jenže v tom hlase byl přesně ten drive, který jsem potřeboval. Nebyl uhlazený jako většina popíku, co se valil z každého rádia. Zněla syrově a během pár vteřin mě vytáhla z nálady, ve které jsem poslední týdný vězel.

Vyšel jsem ven. Dívka v modrých šatech zrovna přecházela ulici a mizela v davu.

„Sakra,“ sykl jsem.

Ztratil jsem ji. Ztratil jsem hlas, který nám mohl zachránit prdel před těmi svatbami, o kterých mluvil Thomas.

Vytáhl jsem telefon a zavolał Oswaldovi.

„Oswalde, hned mi pošli číslo na majitele toho elektra na Mariahilfer. Potřebuju záznam z kamer. Hned.“

„Roberte, ty jsi v tom vedru dostal úpal, nebo ti přeskočilo?“

„Dělej, sakra!“

„Ne.“

„Ne? Kurva, sereš na nás už pěkně dlouho, tohle nám dlužíš,“ spustil jsem zostra. „Ale jedno ti slíbím. Jestli tuhle maličkost zajistíš, tak –“

„Tak co? Vyhrožuješ mi? Dobře si to rozmysli, kámo, nebo zničím i tu poslední šňůru, které se držíš, frajere.“

„Ne, ty vole! Jestli tohle uděláš, tak si za rok budeš válet šunky na Bahamách jen díky tomu, že jsi jedinkrát poslechl rozkaz.“

„Ty seš fakt kretén, generále. Posílám ti ho, ale neopovažuj se zmínit, od koho ho máš, Roberte. To je varování. A dělám to jen proto, že mi ho dneska jedna frajerka fakt dobře vykourila.“

Jo, to je přesně to, co jsem potřeboval slyšet...

Bylo mi u zadku, s kým Oswald zrovna trávil čas. Věděl jsem jen to, že tu holku z obchodu musím najít. Ne proto, že by se mi líbila – i když měla skvělou postavu a ten vztek jí slušel – ale proto, že bez ní jsme jenom parta loserů v dodávce.

Kapitola 4: Pixelová detektivka

ROBERT

Laptop na klíně topil tak, že jsem si málem vypálil stehna. Oswaldův kámoš, co má kontakty, mi poslal soubor s příponou, kterou jsem v životě neviděl, a trvalo mi nejmíň půl hodiny, než jsem zjistil, že na to potřebuju speciální přehrávač. Když se konečně spustilo video z bezpečnostní kamery, Denis mi zrovna plival drobky chleba na tričko.

„Co to tam hraješ za hru? Vypadá to jako grafika z roku devadesát,“ naklonil se mi přes rameno a zkusil si ukrojit kus mé studené vepřové plece z krabíčky.

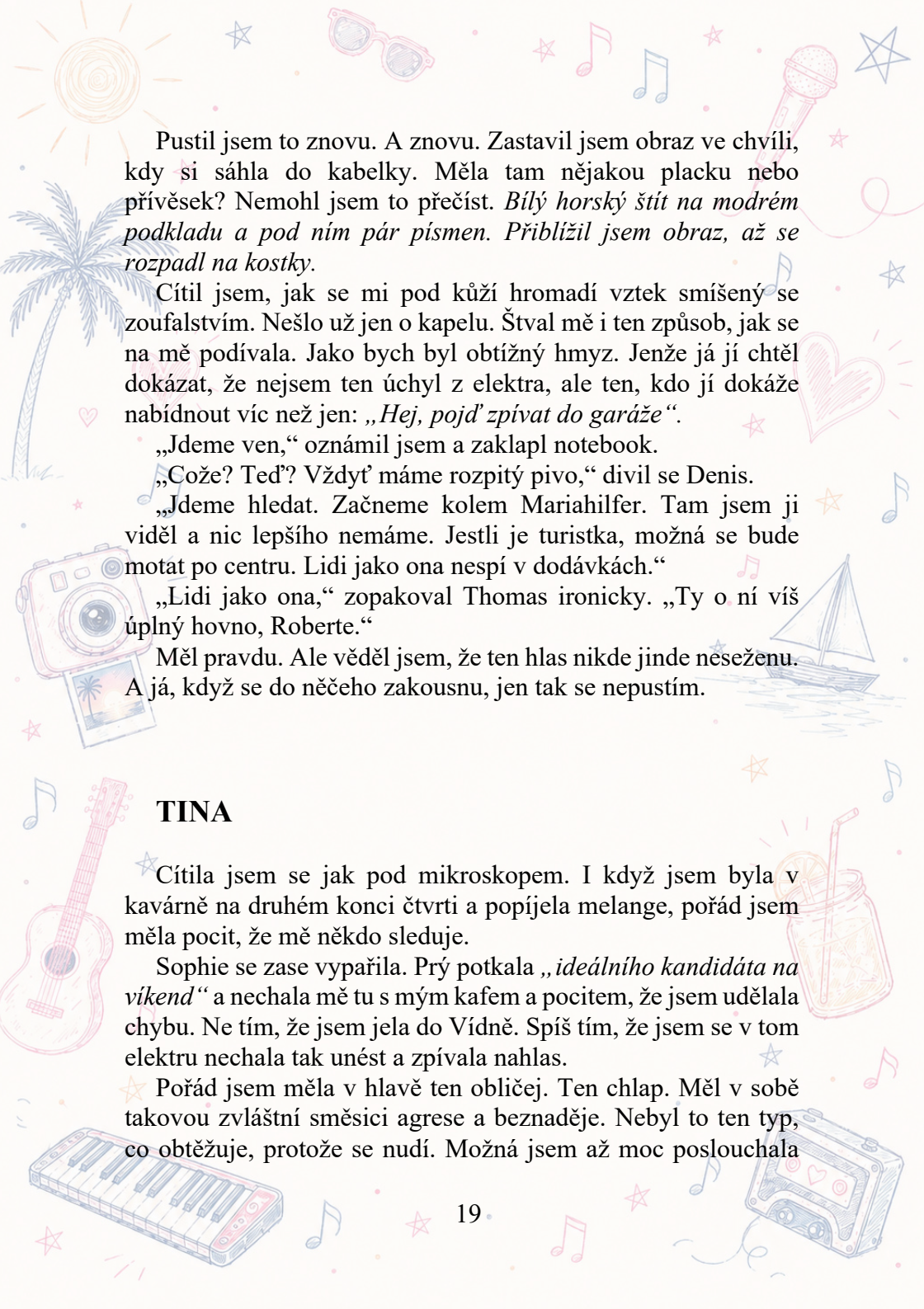
„Vypadni,“ odsekl jsem a loktem ho odstrčil.

Obraz byl zrnitý, ale ona tam fakt byla. Stála v uličce s gramofony, prohlížela si obaly desek a hlavu měla mírně nakloněnou. Když se zastavila a začala si zpívat, bylo to vidět i na tom debilním záznamu. Rytmus, pohyb ramen, to, jak si jednou rukou odhrnula vlasy za ucho. Bez podezřavého výrazu vypadala mladší. Uvolněně. Dokonce se přestala rozhlížet kolem sebe a hlídat každý pohyb.

„Ty ses zbláznil, co? Ty sleduješ záznamy z kamer, abys někoho sbalil? To je diagnóza, kámo. Úchylnka. Měl by ses nechat vyšetřit.“ Thomas se opřel o rám dveří a přestal řešit, jestli mu Sabina odepsala.

„Nehledám ji, abych ji balil, vy magoři,“ procedil jsem skrz zuby, zatímco jsem kurzorem posouval obraz a snažil se zachytit detail jejího obličeje. „Hledám ten hlas. Potřebuju někoho, kdo v sobě má aspoň špetku života, ne někoho, kdo zní jako automat na kafe.“

„Jasně. A proto si ji přibližuješ tak blízko, až vidíš pixely, ze kterých se skládá její levý ucho. Jestli ji najdeš, rovnou jí vysvětlí, že nejsi sériovej vrah,“ rýpl si Denis a konečně se odtáhl.

Pustil jsem to znovu. A znovu. Zastavil jsem obraz ve chvíli, kdy si sáhla do kabelky. Měla tam nějakou placku nebo přívěsek? Nemohl jsem to přečíst. *Bílý horský štít na modrém podkladu a pod ním pár písmen. Přiblížil jsem obraz, až se rozpadl na kostky.*

Cítil jsem, jak se mi pod kůží hromadí vztek smíšený se zoufalstvím. Nešlo už jen o kapelu. Štval mě i ten způsob, jak se na mě podívala. Jako bych byl obtížný hmyz. Jenže já jí chtěl dokázat, že nejsem ten úchyl z elektra, ale ten, kdo jí dokáže nabídnout víc než jen: „*Hej, pojd' zpívat do garáže*“.

„Jdeme ven,“ oznámil jsem a zaklapl notebook.

„Cože? Ted’? Vždyť máme rozpitý pivo,“ divil se Denis.

„Jdeme hledat. Začneme kolem Mariahilfer. Tam jsem ji viděl a nic lepšího nemáme. Jestli je turistka, možná se bude motat po centru. Lidi jako ona nespí v dodávkách.“

„Lidi jako ona,“ zopakoval Thomas ironicky. „Ty o ní víš úplný hovno, Roberte.“

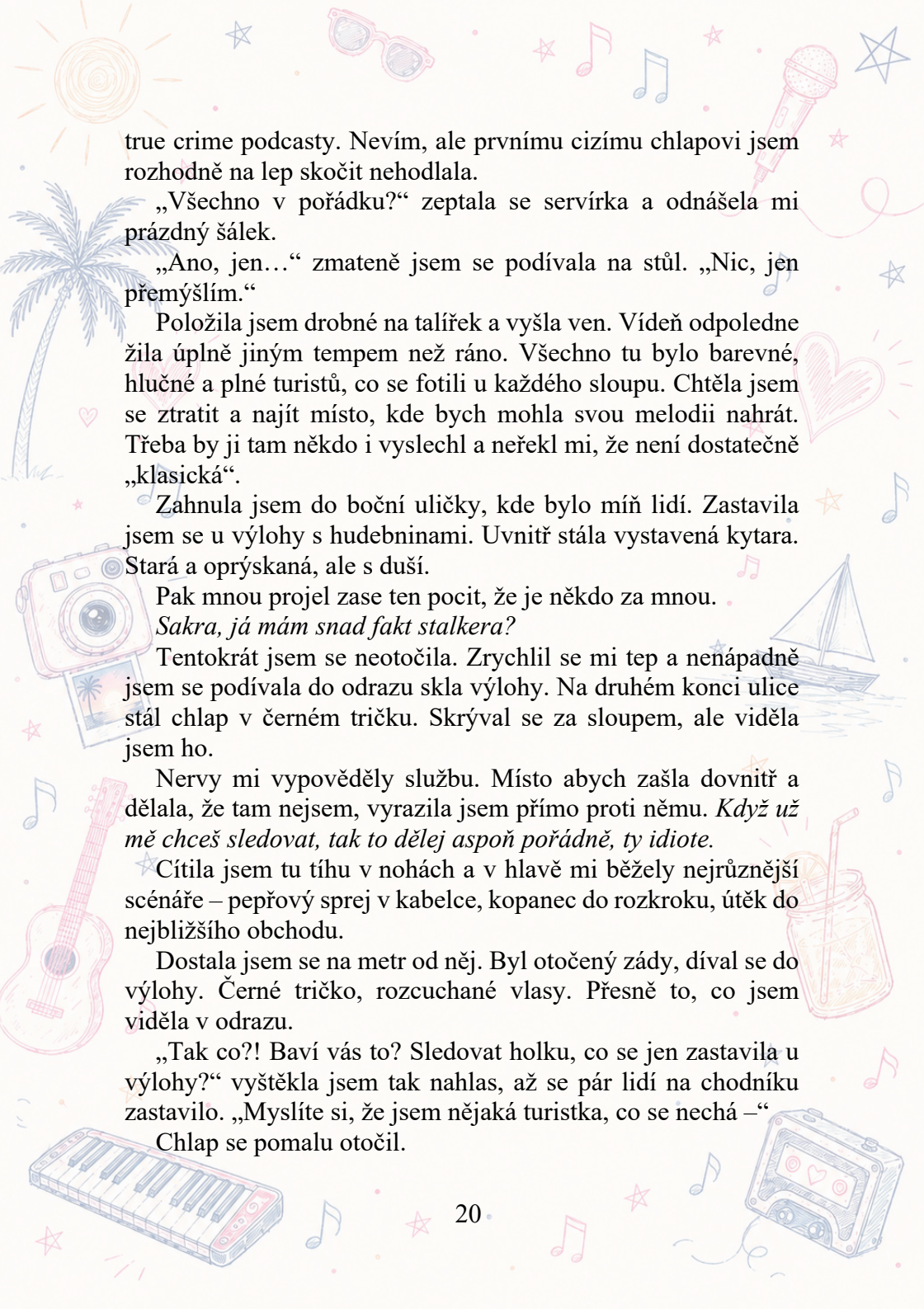
Měl pravdu. Ale věděl jsem, že ten hlas nikde jinde neseženu. A já, když se do něčeho zakousnu, jen tak se nepustím.

TINA

Cítila jsem se jak pod mikroskopem. I když jsem byla v kavárně na druhém konci čtvrti a popíjela melange, pořád jsem měla pocit, že mě někdo sleduje.

Sophie se zase vypařila. Prý potkala „ideálního kandidáta na víkend“ a nechala mě tu s mým kafem a pocitem, že jsem udělala chybu. Ne tím, že jsem jela do Vídně. Spíš tím, že jsem se v tom elektru nechala tak unést a zpívala nahlas.

Pořád jsem měla v hlavě ten obličej. Ten chlap. Měl v sobě takovou zvláštní směsici agrese a beznaděje. Nebyl to ten typ, co obtěžuje, protože se nudí. Možná jsem až moc poslouchala

true crime podcasty. Nevím, ale prvnímu cizímu chlapovi jsem rozhodně na lep skočit nehodlala.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se servírka a odnášela mi prázdný šálek.

„Ano, jen...“ zmateně jsem se podívala na stůl. „Nic, jen přemýšlím.“

Položila jsem drobné na talířek a vyšla ven. Vídeň odpoledne žila úplně jiným tempem než ráno. Všechno tu bylo barevné, hlučné a plné turistů, co se fotili u každého sloupu. Chtěla jsem se ztratit a najít místo, kde bych mohla svou melodii nahrát. Třeba by ji tam někdo i vyslechl a neřekl mi, že není dostatečně „klasická“.

Zahnula jsem do boční uličky, kde bylo méně lidí. Zastavila jsem se u výlohy s hudebninami. Uvnitř stála vystavená kytara. Stará a oprýskaná, ale s duší.

Pak mnou projel zase ten pocit, že je někdo za mnou.

Sakra, já mám snad fakt stalkera?

Tentokrát jsem se neotočila. Zrychlil se mi tep a nenápadně jsem se podívala do odrazu skla výlohy. Na druhém konci ulice stál chlap v černém tričku. Skrýval se za sloupem, ale viděla jsem ho.

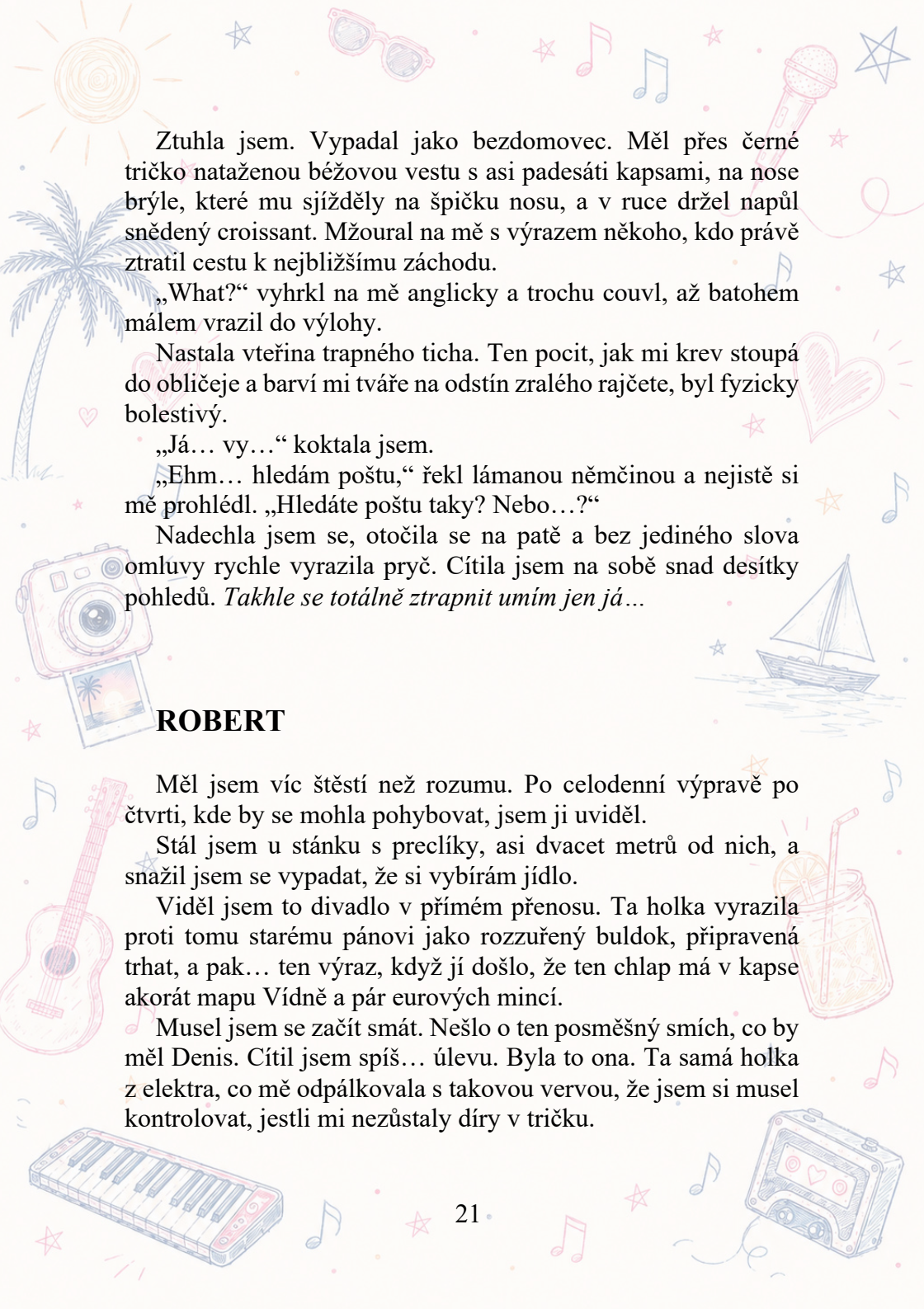
Nervy mi vypověděly službu. Místo abych zašla dovnitř a dělala, že tam nejsem, vyrazila jsem přímo proti němu. *Když už mě chceš sledovat, tak to dělej aspoň pořádně, ty idiote.*

Cítila jsem tu tíhu v nohách a v hlavě mi běžely nejrůznější scénáře – pepřový sprej v kabelce, kopanec do rozkroku, útěk do nejbližšího obchodu.

Dostala jsem se na metr od něj. Byl otočený zády, díval se do výlohy. Černé tričko, rozčuchané vlasy. Přesně to, co jsem viděla v odrazu.

„Tak co?! Baví vás to? Sledovat holku, co se jen zastavila u výlohy?“ vyštěkla jsem tak nahlas, až se pár lidí na chodníku zastavilo. „Myslíte si, že jsem nějaká turistka, co se nechá –“

Chlap se pomalu otočil.

Ztuhla jsem. Vypadal jako bezdomovec. Měl přes černé tričko nataženou béžovou vestu s asi padesáti kapsami, na nose brýle, které mu sjížděly na špičku nosu, a v ruce držel napůl snědený croissant. Mžoural na mě s výrazem někoho, kdo právě ztratil cestu k nejbližšímu záchodu.

„What?“ vyhrkl na mě anglicky a trochu couvl, až batohem málem vrazil do výlohy.

Nastala vteřina trapného ticha. Ten pocit, jak mi krev stoupá do obličeje a barví mi tváře na odstín zralého rajčete, byl fyzicky bolestivý.

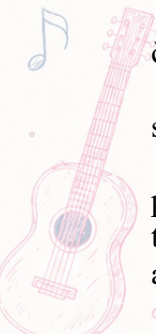
„Já... vy...“ koktala jsem.

„Ehm... hledám poštu,“ řekl lámanou němčinou a nejistě si mě prohlédl. „Hledáte poštu taky? Nebo...?“

Nadechla jsem se, otočila se na patě a bez jediného slova omluvy rychle vyrazila pryč. Cítila jsem na sobě snad desítky pohledů. *Takhle se totálně ztrapnit umím jen já...*

ROBERT

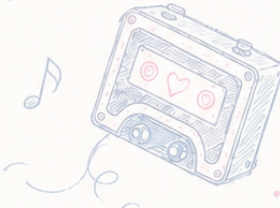

Měl jsem víc štěstí než rozumu. Po celodenní výpravě po čtvrti, kde by se mohla pohybovat, jsem ji uviděl.

Stál jsem u stánku s preclíky, asi dvacet metrů od nich, a snažil jsem se vypadat, že si vybírám jídlo.

Viděl jsem to divadlo v přímém přenosu. Ta holka vyrazila proti tomu starému pánovi jako rozzuřený buldok, připravená trhat, a pak... ten výraz, když jí došlo, že ten chlap má v kapse akorát mapu Vídně a pár eurových mincí.

Musel jsem se začít smát. Nešlo o ten posměšný smích, co by měl Denis. Cítil jsem spíš... úlevu. Byla to ona. Ta samá holka z elektra, co mě odpálkovala s takovou vervou, že jsem si musel kontrolovat, jestli mi nezůstaly díry v tričku.

Vypadala, že se chce propadnout pod asfalt. Rychle kráčela pryč, s hlavou skloněnou a viditelně se za svůj výstup styděla.

Nechtěl jsem ji dál děsit. Ne takhle.

Co kdyby v příští minutě někoho napadla jen proto, že se na ni někdo špatně podívá?

Ale nemohl jsem ji nechat jen tak zmizet v davu.

Rozběhl jsem se za ní, ale ještě než jsem ji dohnal, zpomalil jsem. Po tom našem prvním setkání jsem fakt nepotřeboval, aby si znovu myslela, že ji pronásleduju.

„Víte, ten pán v té vestě byl docela v pohodě,“ prohodil jsem ledabyle, když jsem procházel kolem ní. „Ale příště bych si dal pozor na ty s kloboukem. Ti jsou v téhle čtvrti mnohem nebezpečnější.“

Zastavila se. Otočila se ke mně a v očích měla směsici totálního ponížení a čerstvého vzteku, že jsem svědkem jejího selhání.

„Vy,“ zašeptala.

„Já,“ přikývl jsem a zastavil se. „A slibuju, že jsem si ho nevybral coby svého náhradníka. Jen jsem šel kolem a... no, bylo to docela představení. Ale nechci vás vyplašit ani vám ublížit, slibuju.“

„Vážně? To vám mám věřit? Máte doma málo práce, nebo si jenom musíte léčit komplexy tím, že budete obtěžovat cizí holky?“

Zalupal jsem po dechu.

„Já... ne. Já vás neobtěžuju. Já vás hledám. Zoufale.“

„To je ještě horší. Co chcete?“ Postavila se do pozice, kde řeč těla odpovídala za ni. Obě ruce měla sevřené před tělem a v pravačce nejspíš schovávala pepřák.

„Potřebuju, abyste zpívala. A ne, není to balicí hláška. Opravdu.“

Kapitola 5: Pepřová předehra

ROBERT

Stál jsem tam, v ruce se mi trásl telefon, na kterém jsem chtěl ukázat fotku naší „dodávky“ (což byla spíš pojízdná rakev), a snažil jsem se vypadat jako solidní hudební producent. Pravdou bylo, že jsem vypadal coby chlap, co právě prohrál všechno v pokeru a teď se snaží prodat falešný hodinky.

„Hele, poslouchej. Fakt tě celej den hledám, ale nejsem stalker. Jsem kytarista. Naše kapela se jmenuje The Bastards. A jsme... no, jen parta kluků, takový Nescafé, co zoufale potřebuje někoho, kdo nezpívá jen v pohřební službě.“

Zvolil jsem blbý slova. Ta holka si mě měřila pohledem, jako by zkoumala, jestli nejsem nakažený nějakou exotickou chorobou.

„Nescafé? Vážně? To je ta nejdivnější nabídka, jakou jsem kdy slyšela. A to jsem jednou v horách potkala chlapa, co se mě snažil přemluvit, ať s ním pasu ovce, protože mám ‚vhodnou auru‘.“

„Aura mě nezajímá. Zajímá mě tvůj hlas. Slyšel jsem tě v tom elektru. Mělo to... hrany. Potřebuju někoho, kdo má hrany...“ vyhrkl jsem a udělal ten fatální krok směrem k ní, abych jí ukázal fotku té naší slavné dodávky.

„Hrany?“ zopakovala a vytřeštila oči. „Ty chceš holku s hranama? Co jsi, sakra, zač? Nějaký úchylný talent scout, co si hledá oběti podle toho, jak hlasitě zpívají v obchodních centrech?“

„Ne! Já jen...“ začal jsem a instinktivně jsem sáhl do kapsy crossovky pro vizitku, kterou mi kdysi vrazil Oswald.

V tu sekundu to v jejích očích přeskočilo. Viděl jsem to. Paniku vystřídala čistá, nefalšovaná hrůza.

„Nešahej na mě!“ vypískla.

„Já jen vytahuju papírek, sakra!“

Pozdě, oči mi začaly brutálně pálit...

TINA

Cítila jsem, jak se mi horkost rozlévá do tváří. *Ten chlap je šílenec. Sám to řekl – hledal mě. Sledoval mě. A teď sahá do kapsy. Co tam má? Nuž? Injekční stříkačku?*

Můj mozek vypnul, zůstal jen pud sebezáchovy, který mi říkal: *On tě dostane, pokud ty nedostaneš jeho.*

Zaútočila jsem a ani jsem se nedívala, kam mířím. Prostě jsem stiskla pepřák.

PSSSHHHH.

Zazněl ten zvuk, který jsem slyšela jen ve filmech. Ten kluk se okamžitě zastavil a ruce vyletěly k obličeji.

„AAAA! Do prdele! Ty seš fakt blázen!“ zařval a začal sebou mlátit o zeď za sebou.

Zůstala jsem stát s nataženou rukou a sprejem, ze kterého ještě vyfukoval zbytek plynu. To, co následovalo, bylo snad ještě horší než ten křik. Sesunul se k zemi, chytal se za oči a vydával zvuky, které zněly smrtelně. Neustále lapal po dechu a snažil se vzpamatovat.

Panebože. Co jsem to udělala?

Zahodila jsem sprej na chodník. Měl to být jen pepřák, ale z roku raz dva. Táta říkal, že to jen „trochu štípe“, ale on nevypadal, že by ho to jen „trochu štípalo“. Vypadal, že umírá.

„Promiň,“ zkusila jsem to šeptem, na to mi ale nepřišla žádná odpověď. Jen chrčení. „Hele... já... já jsem to nikdy nepoužila.“

Přiklekla jsem k němu, ale najednou... Báł se mě. Opravdu se mě báł. A já na něj zaútočila v uličce, protože se mě snažil... pozvat do kapely? Cítila jsem, jak se mi do očí hrnou slzy z té trapnosti a viny.

„Vypadni,“ vyhekl, ruce měl pořád přitisknuté na očích, slzy mu tekly proudem a mísily se s tím chemickým svinstvem.

„Vypadni... ty... šílená... chybo!“

„Nemůžu vypadnout. Musím ti pomoci, jinak mě zavřou za pokus o vraždu. A já se musím vrátit domů, mám zpáteční jízdenku do Salcburku.“

Vypadal tak zničeně. Tak zbytečně zničeně, kvůli mně. Najednou mi došlo, že jsem právě spálila most k něčemu, co mohlo být... no, cokoli, ale rozhodně ne nuda.

„Sakra,“ zamumlala jsem a sáhla po lahvi s vodou, co jsem měla v tašce. „Tohle je nejhorší seznámení v dějinách lidstva. A to jsem měla rande s klukem, co celou dobu mluvil jen o svých akváriích.“

„Akvárium...“ vykašlal. „Akvárko nepálí v očích.“

„Jestli tě to uklidní, tak mě to mrzí. Ale fakt. Fakt moc.“

„Tys mě... ty jsi mě zaslepila,“ zašeptal a konečně odtáhl ruce od obličejů. Oči měl rudé, vypadal jako králík na cracku, ale díval se na mě. „Jestli tohle je tvoje verze ‚nechci zpívat v kapele‘, tak gratuluju. Je to velmi přesvědčivé.“

„Jsem Tina. A teď máš moji pozornost.“

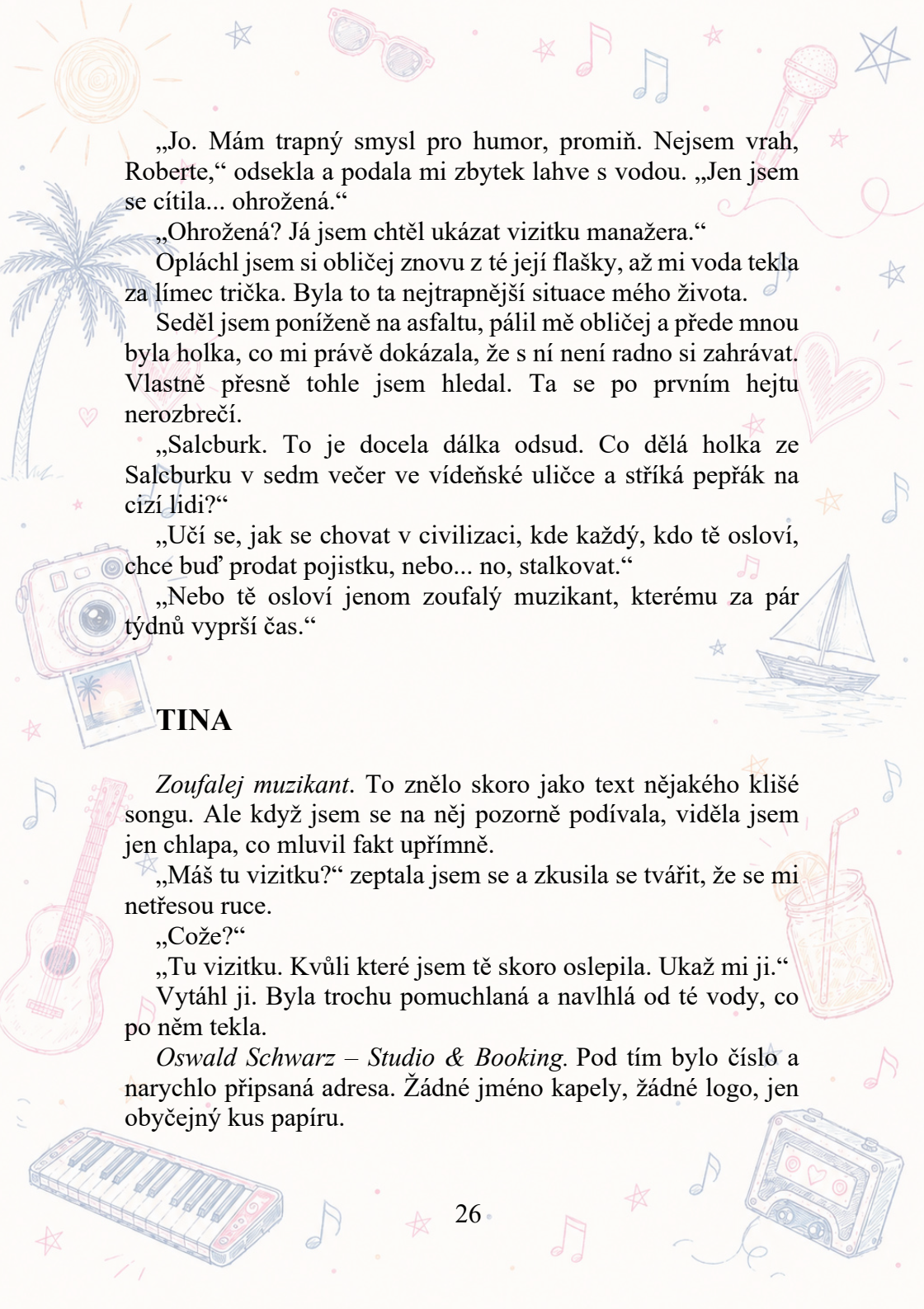
ROBERT

Zkusil jsem zamrkat. Levým okem jsem viděl jen rozmazanou šmouhu, ale právě po sprše vody začínalo spolupracovat. Dřepěla nade mnou, ruce měla opřené o kolena a v obličeji měla směsici lítosti a naprostého zmatku.

„Robert,“ vyhekl jsem a oťel si slzy do trička. „Ale jestli na mě vytáhneš ještě něco z kabelky, tak se radši podrobím dobrovolný lobotomii, bude to míň bolet.“

„Platí to i pro kondom?“

„Žertuješ?“

„Jo. Mám trapný smysl pro humor, promiň. Nejsem vrah, Roberte,“ odsekla a podala mi zbytek lahve s vodou. „Jen jsem se cítila... ohrožená.“

„Ohrožená? Já jsem chtěl ukázat vizitku manažera.“

Opláchl jsem si obličej znovu z té její flašky, až mi voda tekla za límec trička. Byla to ta nejtrapnější situace mého života.

Seděl jsem poníženě na asfaltu, páčil mě obličej a přede mnou byla holka, co mi právě dokázala, že s ní není radno si zahrávat. Vlastně přesně tohle jsem hledal. Ta se po prvním hejtu nerozbrečí.

„Salcburk. To je docela dálka odsud. Co dělá holka ze Salcburku v sedm večer ve vídeňské uličce a stříká pepřák na cizí lidi?“

„Učí se, jak se chovat v civilizaci, kde každý, kdo tě osloví, chce buď prodat pojistku, nebo... no, stalkovat.“

„Nebo tě osloví jenom zoufalý muzikant, kterému za pár týdnů vyprší čas.“

TINA

Zoufalej muzikant. To znělo skoro jako text nějakého klišé songu. Ale když jsem se na něj pozorně podívala, viděla jsem jen chlapa, co mluvil fakt upřímně.

„Máš tu vizitku?“ zeptala jsem se a zkusila se tvářit, že se mi netřesou ruce.

„Cože?“

„Tu vizitku. Kvůli které jsem tě skoro oslepila. Ukaž mi ji.“

Vytáhl ji. Byla trochu pomuchlaná a navlhlá od té vody, co po něm tekla.

Oswald Schwarz – Studio & Booking. Pod tím bylo číslo a narychlo připsaná adresa. Žádné jméno kapely, žádné logo, jen obyčejný kus papíru.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Akordy vášně.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.